

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce **J. Z.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Teryngelem, advokátem se sídlem Vápencová 13, Praha 4 – Podolí, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2006, č. X, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 Cad 103/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2007, č. j. 4 Cad 103/2006 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2006, č. X, odňala žalovaná žalobci (dále též „stěžovatel“) podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) od 16. 10. 2006 částečný invalidní důchod. Žalovaná v odůvodnění uvedla, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 8. 2006 již žalobce není částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 30 %. Podle § 44 zákona o důchodovém pojištění je však pojištěnec částečně invalidní, pokud pokles schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti dosáhne alespoň 33 %.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 1. 2007, č. j. 4 Cad 103/2006 - 16, žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl. Soud uvedl, že při přezkoumání

napadeného rozhodnutí vyšel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Z posudku vyplynulo, že žalobce přes rozhodující zdravotní postižení, jímž je ulcerózní kolitida, je schopen vykonávat zaměstnání odpovídající jeho dosavadní praxi i kvalifikaci. Zdravotní postižení žalobce bylo hodnoceno podle kapitoly X, oddílu C, položky 2, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. celkem 25 % mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Toto hodnocení komise učinila na základě zjištění z lékařské dokumentace žalobce vedené u internisty MUDr. H. a po vlastním vyšetření žalobce internistkou MUDr. B. Posudková komise konstatovala relativní stabilizaci rozhodného zdravotního postižení. Mírné rekurence choroby byly k datu vydání napadeného rozhodnutí relativně stabilizované. Komise poukázala na to, že již v roce 2004 byl zdravotní stav žalobce posudkově nadhodnocen, když mu byla ponechána částečná invalidita. Soud neměl pochybnosti o správnosti závěrů posudku, jenž vychází ze zdravotního stavu žalobce doloženého výsledky funkčních vyšetření a z posouzení schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem s přihlédnutím ke dříve vykonávaným výdělečným činnostem. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalovaná postupovala na základě správně zjištěného skutkového stavu věci správně, pokud žalobci odňala podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění částečný invalidní důchod. Skutečnost, že žalobce nemůže v současné době vykonávat dlouhodobě vykonávané povolání řidiče, není důvodem pro posouzení jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jako částečné invalidity. S přihlédnutím k žalobcově kvalifikaci i dosavadní praxi je pro žalobce vhodné v současné době vykonávané zaměstnání, které je schopen vykonávat v plném pracovním úvazku. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel namítl, že podle něj nedošlo ke změně nebo k procentuálnímu snížení poklesu schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti. Stěžovatel namítá, že rozsudek nezohlednil skutečné omezení jeho pracovní schopnosti. Pracovní zařazení žalobce v údržbě v p. l. B. byla a nadále je východiskem vyplývajícím ze zdravotního stavu žalobce. Na tomto pracovišti je žalobce zařazován na pracovní činnosti, které může vykonávat s ohledem na svůj zdravotní stav. Posudková komise nevezala v úvahu, že žalobce získal kvalifikaci řidiče z povolání v automobilové dopravě, které vykonával v letech 1979 až 1990. Soud tedy nezjistil, že žalobce může vykonávat toto druhé povolání; rovněž se nezabýval schopnostmi žalobce při výkonu prací lakýrníka a malíře. Pokud to žalobci dovolil zdravotní stav, vykonával tyto práce na stavbách, kde bylo třeba pracovat s enormním pracovním vypětím; takové práce žalobce vykonával zejména v letech 1990 až 2003. Ke zhoršování zdravotního stavu žalobce došlo již v roce 2000. Od 3. 11. 2003 je pak zaměstnán v P. l. B., kde vykonává práce, které mu jeho zdravotní stav umožňuje. Soud ani posudková komise nečinily dotaz na autorizovanou instituci řidičů nákladní autobusové dopravy o výši příjmů řidiče a na odpovídající instituci ve stavebnictví ohledně příjmů lakýrníka a malíře ve stavebnictví, který žalobci uchází, když tyto profese není schopen vykonávat. Z toho vyplývá, že pro posouzení nároku žalobce na částečný invalidní důchod je objektivně nutné porovnat jeho pracovní schopnosti před vznikem částečné invalidity. Ke změně zdravotního stavu žalobce došlo v roce 2003, proto posudková komise a soud měly zjistit, jaký příjem mu vlivem zdravotního stavu uchází, pokud nemůže pracovat v původních profesích. Soud nezjistil objektivně skutečný stav věci, aby mohl řádně rozhodnout o žalobcově nároku na částečný invalidní důchod. Proto stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2007, č. j. 4 Cad 103/2006 - 16, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel je přesvědčen, že nebyl objektivně zjištěn jeho zdravotní stav, neboť se žalovaná ani soud prvního stupně nezabývaly schopnostmi žalobce vykonávat práce lakýrníka a malíře. Kromě toho je žalobce přesvědčen, že měl být učiněn dotaz na asociaci řidičů nákladní dopravy, aby mohlo být zjištěno, o kolik se snížily příjmy žalobce vlivem změny zaměstnání způsobené zdravotním stavem žalobce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo třeba žalobcem namítané skutečnosti zjišťovat z následujících důvodů. Pokud jde o tvrzení, že žalobce musel opustit lukrativní řidičské povolání, je vhodné poukázat na to, že žalobce přestal pracovat jako řidič v roce 1990, přičemž příznaky ulcerózní kolitidy se u něj projeví až v roce 2000, kdy již devět let pracoval jako malíř pokojů. Jelikož poslední zaměstnání žalobce před rozhodnutím o částečném invalidním důchodu bylo povolání malíře pokojů, byly jeho pracovní schopnosti posuzovány vzhledem k tomuto povolání. Navíc je třeba poukázat na fakt, že rozhodnutí, jímž byl žalobci v roce 2003 přiznán částečný invalidní důchod, není předmětem tohoto soudního přezkumu. Pokud jde o rozhodnutí o odnětí částečného invalidního důchodu, v době rozhodování žalované byl žalobce zaměstnán jako údržbář v P. I. B., proto byla pracovní rekomandace posuzována vzhledem k tomuto zaměstnání. Ohledně tvrzení žalobce, že je zapotřebí porovnat jeho pracovní schopnosti s pracovními schopnostmi před vznikem částečné invalidity, je zapotřebí poukázat na to, že bylo zjištěno, že žalobci byla přiznána částečná invalidita vlivem posudkového nadhodnocení. Podle posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, je žalobce schopen lehčí práce, mohl by se uplatnit i ve službách; nevhodné jsou pro něj těžké fyzické práce a takové práce, při nichž by nemohl dodržovat pravidelný dietetický režim. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Skutečný stav věci byl zjištěn dostatečně, nebylo ani podle názoru Nejvyššího správního soudu zapotřebí posuzovat pracovní schopnosti žalobce vzhledem k zaměstnání, které žalobce v době rozhodování žalované o odnětí částečného invalidního důchodu již řadu let nevykonával.

Z těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

